WYNIA'S WEEK

Waar burger moet vergroenen, blakert de overheid alles zwart

Posted on 9 juni 2021 by Theo Jongedijk

Burgers kunnen zich schuldig maken aan terreur in hun eigen tuin. Wie meer tegels heeft gelegd dan wat maatschappelijk aanvaardbaar wordt geacht – en dat bepalen bestuurders en ambtenaren in ons land – loopt het risico te worden uitgemaakt voor 'tegelterrorist'.

Er is al een top-vijf van 'terreurgemeenten': Zwartewaterland (voorheen Genemuiden, Zwartsluis en Hasselt) bij Zwolle heeft het dubieuze genoegen de onbetwiste nummer 1 te zijn. Meer dan 85 procent van de tuinen in dit Overijsselse dorp bestaat uit steen.

Ook Urk, Raalte, Hattem, Elburg en Steenwijkerland staan hoog genoteerd op deze zwarte lijst. Wie stenen en tegels in zijn of haar tuintje voorrang geeft boven groen werkt volgens onze overheden immers mee aan de opwarming van de aarde.

Stichting Steenbreek

Volgens een onderzoek van de Universiteit van Wageningen, waarvan de resultaten de kolommen van het *AD* haalden, kan de stralingstemperatuur op pleinen in de bebouwde omgeving tot wel twaalf graden hoger liggen dan in parken.

Deze klimaatkennis ligt ten grondslag aan het bestaansrecht van de Stichting Steenbreek waarbij bijna de helft van de 350 Nederlandse gemeenten is aangesloten. De naam van de organisatie verklaart de doelstelling: openbare ruimten moeten worden 'ontsteend' ten gunste van vergroening van de leefomgeving.

Spionagemethode

Het zijn vooral gemeenten, provincies en waterschappen die zich druk maken over de manier waarop de burger-zelf zijn eigen erf inricht. Je zou verwachten dat ambtenaren met trap, kijker en fototoestel uitrukken om een al dan niet afkeurende blik over de schutting te werpen. Nee, onze overheid bedient zich van een veel eigentijdsere spionagemethode.

Aan de hand van satellietbeelden zijn 6,6 miljoen Nederlandse tuinen digitaal met infographics in beeld gebracht. De overheid laat zich niet om de tuin leiden.

Het buitenaards bewijs over de inrichting van onze tuin kan leiden tot beleid. Het gemeentebestuur van Amsterdam heeft al bepaald dat de burger maximaal eenderde van zijn of haar tuin mag betegelen. Hoe gaat de naleving daarvan eruit zien? Een tegeltax wellicht?

Tegelwippen

Dat de gekte bijna compleet is, blijkt uit het Nederlands Kampioenschap Tegelwippen dat dit jaar voor de tweede keer wordt gehouden. De competitie met de zinnenprikkelende aanduiding moet stimulerend werken en voorziet erin dat de ene gemeente de andere kan uitdagen.

De wedstrijd loopt tot september. Aan kop gaat Rucphen, gevolgd door Gorinchem en Vijfheerenlanden. Hekkensluiter is Nunspeet op plaats tachtig. De berekening

wordt gemaakt aan de hand van de hoeveelheid gewipte tegels per duizend inwoners. Tot dit moment zijn dat er in 2021 landelijk gezien bijna 340.000.

De drie lagere overheden – gemeenten, provincie en waterschappen – voegen zich met hun anti-stenenstrijd naar het beleid van Rutte-3 (en, wie zal het zeggen, ook Rutte-4?) om de burger zoveel mogelijk vrijheden te ontnemen.

Vanuit 'Den Haag' is er al een verbod uitgeroepen om te koken en te stoken op aardgas. Dat moet elektrisch. De burger raakt nu dus ook de regie kwijt over de inrichting van de eigen tuin.

Kunststofvlaktes

Er kunnen tal van zeer verdedigbare persoonlijke omstandigheden zijn waarom iemand voor tegels kiest in plaats van voor groen op het eigen erf. Een drukke baan, geen groene vingers, een bijzondere handicap, allergie bijvoorbeeld, noem maar op. De overheid heeft daar dus geen enkele boodschap aan. Hoed u voor de tegeltaxateur.

Het meest stuitende is, dat waar burgers onder druk staan om het eigen domein te vergroenen, de lagere overheden zèlf – gemeenten, provincies en waterschappen – heel druk bezig zijn om groene graslanden massaal om te vormen tot kunststofvlaktes van pikzwarte zonnepanelen.

Van gas naar elektriciteit zonder enige inspraak van de burger

Solar Power Europe heeft berekend dat Nederland vorig jaar een record aantal zonnepanelen heeft geïnstalleerd, waardoor het vermogen met 2,8 megawattpiek is gegroeid.

Die transitie in het kader van 'het klimaat' is heilig als het evangelie. Ons land schakelt immers over van gas op elektriciteit, zoals – zonder enige inspraak van de burger overigens – is overeengekomen aan de klimaattafels.

Waar in het particuliere tuindomein volgens onze bestuurders vergroening hét wondermiddel is tegen de opwarming geldt dit argument níet voor het buitengebied.

Rijkswaterstaat blakert groene grondstukken zwart

Hectare na hectare landbouwgrond wordt opgeofferd om er ‘zonneparken’ van te maken. Verhullend woordgebruik waarvan de klank geheel ten onrechte een romantisch beeld oproept van eindeloos bloeiende landschappen in plaats van zwartgeblakerde vergezichten.

Bij de drie lagere overheden heeft zich ondertussen ook Rijkswaterstaat gevoegd. Deze nogal eens wegens eigengereid gedrag als ‘Staat binnen de Staat’ omschreven organisatie is druk doende om nu nog nodeloos geachte groene grondstukken bij op- en afritten letterlijk zwart te blakeren met zonnepanelen.

Met het exploitabel maken van ‘grassprieten’ langs onze rijkswegen gloort een nieuw verdienmodel voor de organisatie die mede zorgdraagt voor onze verkeersveiligheid.

Dat gaat – zoals vaker bij de overheid – niet zonder dubbele moraal.

Megabillboards

De burger wordt uit oogpunt van verkeersveiligheid ontraden om als weggebruiker in zijn vervoermiddel de mobiele telefoon ter hand te nemen – daar staat een stevige boete op – en al rijdend de aandacht vooral en alleen te fixeren op het verkeer.

De boodschap is duidelijk: houd je ogen op de weg. Daar is niets mis mee.

Ondertussen verrijzen met de snelheid van windmolenparken megabillboards op hoge masten bij strategische punten langs ons wegennet. Bij de Van Brienenoordbrug; het Gouwe Aquaduct en de Moerdijkbrug, om er slechts drie te noemen.

Overheden leiden aandacht weggebruiker af

Terwijl van de weggebruiker in het eigen vervoermiddel beheersing wordt gevraagd – en wat betreft de mobiele telefoon wordt geëist – om tijdens het rijden vooral niet met schermpjes bezig te zijn, wordt deze verleiding juist van buiten aan de

bestuurder opgedrongen.

Een uitdagende tekst, een mooie afbeelding of verleidelijk lichaam, de reclamejongens weten met toestemming van de overheden die hier in het kader van vergunningverlening mee te maken hebben – ja, daar zijn ze weer: gemeenten, provincies, waterschappen en Rijkswaterstaat – precies wat ze moeten doen om jouw oogaandacht als snelle voorbijganger naar dat grote scherm toe te trekken.

Kustbescherming

Rijkswaterstaat is samen met het Staatstoezicht op de Mijnen het bevoegd gezag bij ontwerp, bouw en exploitatie van windparken op zee. Ook dit aantal groeit explosief.

Wie nog niet zo lang geleden op het terras van Huis ter Duin in Noordwijk naar de einder keek, zag met enig geluk wat vissersboten en handelsschepen varen. Tegenwoordig domineren, al dan niet met draaiende wieken, de op hoge poten geplaatste windturbines aan de horizon.

Grondtrillingen

Windmolens blijken laagfrequent geluid te veroorzaken dat verder draagt dan gewoon geluid. Ze zouden bovendien verantwoordelijk kunnen zijn voor grondtrillingen, een recente ontdekking die nog nader moet worden onderzocht.

Ten aanzien van onze kustbescherming dient de vraag zich op: hoe sterk zijn die trillingen? En is het wel verantwoord om zowel op zee als in polders direct achter onze dijken een woud aan windmolenparken te plaatsen?